

selvfølgelig indtræde Tilfælde, hvor det kan være vanskeligt at afgjøre, om Vedkommende har handlet forbrudt eller ej; men det tør vel antages, at Domstolene ville vide at træffe de rette Grænser og at forhindre Clusion af Straffebestemmelsen. I Almindelighed vil det gennem de foreliggende Omstændigheder være let at skønne, om der er handlet i god Tro eller ikke.

At Gjerningen ikke straffes som Tyveri, naar Fiskeredskabet er udsat i Optagerens eget Fiskevand og der altsaa ved dets Udsættelse er gjort et strafbart Indgreb i den Andens Fiskeriret, er vel naturligt. I et saadant Tilfælde vil der ordentligvis foreligge en Selvtagt fra den Fiskeberettigedes Side, for hvilken han efter dens Bestaafenhed kan komme til at staa til Ansvar, men det Tyvagtige i Gjerningen falder bort.

§ 72. Straffen for uberettiget Østersfiskeri bør formentlig i Overensstemmelse med den nu gjældende Ret og i Henhold til de ovenanførte Grundsætninger for ulovligt Fiskeris Strafbarhed bestemmes til Bøder, dog at de sættes noget højere end for ulovligt Fiskeri i Almindelighed af Hensyn til Østersfiskeriets store Vigtighed og Fristelsen til Indgreb i samme. Af samme Grund er det ogsaa foreslaaet, at Bemægtigelsen af Østers, der tilfældigvis følge op med et Fiskeredskab, skal anses med Straf, ligesom ogsaa, at den, der høler med den uberettigede Østersfisker ved at kjøbe eller modtage hans Fangst, skal straffes.

hvad den ældre Lovgivning angaar, da foreskrev Mandat 26. Febr. 1720 § 4 for ulovligt Østersfiskeri, foruden Konfiskation af de stjaalne Østers og det dertil brugte Fartøj, første Gang en Bøde af 100 Rb., halvt til Kongens Fiskus og halvt til Pensionæren (Østersfiskeri-Forpagteren), anden Gang Straf af at gaa i Karren og tredje Gang paa Livet; og Plakat 10. Juli 1770 § 1 foreskrev foruden Konfiskation af det brugte Fartøj og Fiskeredskab første Gang en Bøde af 50 Rb., anden Gang dobbelt og saa fremdeles.

Det har været under Overvejelse i Udvalget, om der maatte være Grund til at foreskrive strengere Straf end Bøder for ulovligt Østersfiskeri, og navnlig om denne Forseelse burde belægges med Tyvstraf. Vi have imidlertid hverken kunnet anse det for retfærdigt eller nødvendigt at erklære ulovligt Østersfiskeri for Tyveri. Østersen kan ganske vist i den Alder, hvori den eftertræbes, ikke vilkaarlig fiske Plads og maa vel, saaledes som Sagerne ere stillede, betragtes som Staten tilhørende, hvor den paa det danske Søterritorium findes; men ligesom dens Borttagelse af Uberettigede utvivlsomt i den almindelige Bevidsthed betragtes langt mildere end Tyveri, saaledes er denne Forseelse formentlig ogsaa baade objektivt og subjektivt af en langt mindre strafbar Natur og savner altsaa de Kriterier, der udgjøre Tyveriets Særkende. Den Omstændighed, at Staten er Eier af Østersfiskeriet, kan selvfølgelig ikke bevirke, at en Overtrædelse af Fiskeriretten skulde anses som en grovere og mere strafbar Forbrudelse, end den efter sin Natur er. Østerserne ere ikke i Statens Besiddelse; de ere herreløse Ting, der henligge eller sidde fast paa en herreløs Havbund, og staa ikke i Forbindelse med nogen i privat Eje eller Besiddelse værende Gjenstand; deres Bemægtigelse af en Uberettiget kan derfor ikke blive Tyveri eller sættes i Klasse dermed, saaledes at det bør behandles som saadant. Der skjønt ej heller at være tilstrækkelig Grund til at belægge denne Forseelse med en Straf, der er væsentlig forskjellig fra den Straf, hvormed ellers uberettiget Fiskeri i Havet anses, og vi ere derfor bleven staaende ved Bødestrafpen som den efter Forholdets Natur bedst passende og med Lovgivningens Grundsætninger overensstemmende Straf, — oerbeviste om, at Bødestrafpen, naar henfjes til de gjældende Affoningsregler, vil være tilstrækkelig til at værne om de paagjældende Interesser.

Paragrafen indeholder ikke udtrykkelig Forbud mod at sælge ulovlig fiskede Østers, men da den, der sælger saadanne, enten maa selv have fisket dem, eller kjøbt eller modtaget dem, vil Bestemmelsen dog ramme ham.

§ 73. Ved Forordningen af 15. Decbr. 1750 § 25 var der foreskrevet Straf af Lugt-husarbejde for den, der bandt Fiskegarn med mindre Masler end tilladt, hvilken Bestemmelse blev ophævet ved Lov 29. Decbr. 1857 § 47, saaledes at den, der gjorde sig skyldig i den anførte Forseelse, herefter kun skulde drages til Ansvar efter Lovgivningens almindelige Grundsætninger om Delagtighed i en Lovovertrædelse. Det kan formentlig herefter være tvivlsomt, om Straf kan blive at anvende, forinden det har vist sig, om Garnet bliver brugt og en Lovovertrædelse dermed saaledes begaaet, og i saa Fald bliver da Undersøgelse bagefter at anstille om, hvor Garnet er bundet og kjøbt. Dette er en Omgangsmaade, som bevirker, at der saa at sige aldrig bliver Spørgsmaal om Ansvar for den, der forfærdiger de ulovlige Garn. Ganste anderledes stiller Sagen sig, naar denne Handling opstilles som en selvstændig Forseelse, der kan rammes uden Hensyn til, om Garnene ere komne i Brug eller ej. I saa Fald kan Politiet forhindre Salg af ulovlige Garn ved Efterhyn hos dem, der forfærdige og handle med flige Garn. Udvalget kan ikke andet end finde dette baade